

Sněhulák

Michal Hruza

Je Štědrý den, jsou vánoce, padá sníh
a Ty mě opět po roce postavíš na chodník,
abych se díval jen, jen Tobě do oken.

Je zima, trochu mráz, je pod mrakem.
Bohyně stvořila mě zas, tak jako před rokem.
Do jara budu tady stát, svou touhu ukrývat.

Dotkneš se a hned začnu tát - chtěl bych za
Tebou - musím tu nehnutě stát.

Toužím navštívit Tě ve Tvém teplém bytě.

Mé oči, dva černé kusy antracitu,
má ruka, co drží koště bez pocitu,
že stejně jako kos mám z mrkve oranžový nos.

Má pusa, co se na svět bez přestání směje
a šál s Tvou krásnou vůní, jediná mě hřeje.
A hrnec s dírou na hlavě mám asi kvůli zábavě.

Dotkneš se a hned začnu tát - chtěl bych za
Tebou - musím tu nehnutě stát.

Toužím navštívit Tě ve Tvém teplém bytě.

Dotkneš se a hned začnu tát - chtěl bych za
Tebou - musím tu nehnutě stát.

Toužím navštívit Tě ve Tvém teplém bytě,
jestli se to stane nic ze mě nezůstane!